

Sygn. akt VII U 1553/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 stycznia 2018 r. w Warszawie

sprawy małoletniego W. T. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego matkę A. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę rodzinną

na skutek odwołania A. A. przedstawiciela ustawowego małoletniego W. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 8 września 2017 r. znak:(...) oraz od decyzji

z dnia 8 listopada 2017 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje prawo do renty rodzinnej po zmarłym G. T. w dniu 24 czerwca 2013 r. dla małoletniego W. T.,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującej się A. A. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 1553/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 września 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił wnioskodawczyni A. A., działającej w imieniu małoletniego syna W. T., prawa do renty rodzinnej po zmarłym mężu i ojcu G. T. wskazując, że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania całkowitej niezdolności do pracy, tj. w okresie od dnia 18 października 2002 r. do dnia 17 października 2012 r. oraz w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem zgonu, tj. w okresie od dnia 24 czerwca 2003 r. do dnia 23 czerwca 2013 r. zmarły udokumentował wyłącznie 2 lata, 6 miesięcy i 9 dni okresów składkowych oraz 10 miesięcy i 3 dni okresów nieskładkowych, co daje staż ubezpieczeniowy w łącznym wymiarze 3 lat, 4 miesięcy i 12 dni. W związku z powyższym organ rentowy ustalił, że zmarły nie spełniał warunku posiadania pięcioletniego okresu ubezpieczenia w ciągu ostatnich dziesięciu lat przed datą zgonu, jak również w ciągu ostatnich dziesięciu lat przed datą powstania niezdolności do pracy. Podał także, że nie uwzględnił do ogólnego stażu ubezpieczeniowego zmarłego okresu jego zatrudnienia od dnia 19 kwietnia 2004 r. do dnia 14 lipca 2004 r. w Banku (...) S.A. z siedzibą w W. w oparciu o umowę zlecenia, a także okresu od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., tj. okresu odbywania aplikacji adwokackiej w Izbie

Skarbowej oraz okresu od dnia 22 czerwca 2010 r. do dnia 15 października 2012 r., tj. okresu odbywania aplikacji adwokackiej w Kancelarii Adwokackiej z uwagi na fakt, iż dokumentacja ubezpieczeniowa, będąca w posiadaniu organu rentowego nie potwierdza okoliczności wykazanych w zeznaniach świadków oraz zaświadczeniach. Z kolei jak stanowi art. 58 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2017 r. poz. 1338 z późn. zm) warunku dotyczącego posiadania pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego w ciągu ostatniego dziesięciolecia poprzedzającego dzień zgłoszenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy lub dzień powstania niezdolności do pracy nie muszą spełniać osoby, które udowodnią okres składkowy wymieniony w art. 6 powołanej ustawy, wynoszący co najmniej 30 lat dla mężczyzn oraz zostaną uznane za całkowicie niezdolne do pracy. Organ rentowy zaznaczył, że zmarły nie spełnił opisanego powyżej warunku, albowiem legitymuje się łącznym stażem pracy w wymiarze 3 lat, 4 miesięcy i 12 dni. Na tej podstawie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawczyni prawa do dochodzonego świadczenia (decyzja z dnia 8 września 2017 r., znak: (...), k. 51 a.r.).

W dniu 10 października 2017 r. odwołanie od powyższej decyzji z dnia 8 września 2017 r., znak: (...) złożyła **A. A., działająca w imieniu małoletniego syna W. T.**, wskazując, że jej zmarły mąż G. T. spełniał warunki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem w dniu 18 października 2012 r. został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy oraz został zgłoszony do ubezpieczenia nie później niż 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole wyższej (był zgłoszony do ubezpieczenia zarówno w trakcie, jak i po ukończeniu studiów) oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe (pomiędzy okresami nieskładkowymi nie miał przerwy większej jak 6 miesięcy). W uzasadnieniu swego stanowiska ubezpieczona podniosła, że zaskarżona decyzja organu rentowego została wydana na podstawie błędnej interpretacji przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 58 ust. 3 ustawy emerytalnej poprzez przyjęcie, że zapis „warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe” oznacza, że okres 6 miesięcy stanowi łączny wymiar przerw, jaki nie może być przekroczony pomiędzy poszczególnymi okresami składkowymi i nieskładkowymi aż do momentu powstania niezdolności do pracy podczas, gdy z prawidłowej interpretacji tego przepisu wynika, że okresy przerw pomiędzy okresami składkowymi i nieskładkowymi nie podlegają sumowaniu i warunek nieprzekroczenia 6 miesięcy dotyczy niezależnie każdej przerwy bez względu na okres trwania pozostałych. Na tej podstawie ubezpieczona wniosła o przyznanie na rzecz jej małoletniego syna prawa do dochodzonego świadczenia wskazując, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem. Ponadto skarżąca wraz z odwołaniem przedłożyła w organie rentowym dodatkowe dokumenty w postaci zaświadczenia z Wydziału Prawa i Administracji z dnia 25 maja 2017 r., wypisu z indeksu doktoranta, decyzji z dnia 31 grudnia 2011 r. o skreśleniu G. T. z listy uczestników Niestacjonarnych Studiów Doktoranckich na Wydziale Prawa i Administracji oraz zaświadczenia z zakładu pracy (...) Oddział w Polsce, potwierdzającego zakończenie przez nią urlopu macierzyńskiego w dniu 19 maja 2012 r. (odwołanie z dnia 10 października 2017 r. k. 2-5 a.s.).

W dniu 8 listopada 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał kolejną decyzję, znak: (...), uwzględniając częściowo roszczenie wnioskodawczyni poprzez zaliczenie do stażu pracy zmarłego G. T., jako okresu nieskładkowego okresu opieki nad dzieckiem od dnia 21 maja 2012 r. do dnia 30 września 2012 r. Pomimo tego organ rentowy odmówił A. A., działającej w imieniu małoletniego syna W. T., prawa do renty rodzinnej po zmarłym mężu i ojcu G. T. z tej samej przyczyny, która została wskazana w treści decyzji z dnia 8 września 2017 r., znak: (...), a mianowicie że zmarły nie spełniał warunku posiadania pięcioletniego okresu ubezpieczenia w ciągu ostatnich dziesięciu lat przed datą zgonu, jak również w ciągu ostatnich dziesięciu lat przed datą powstania niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując jednocześnie, że ww. decyzja zmienia decyzję z dnia 8 września 2017 r., znak: (...) w części dotyczącej uzasadnienia (decyzja z dnia 8 listopada 2017 r., znak: R/20/045148424, k. 64 a.r.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 listopada 2017 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniosł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonych decyzji. Uzasadniając

swe stanowisko, organ rentowy wskazał, że jak wynika z dokumentacji załączonej do akt rentowych, zmarły G. T. w chwili śmierci, tj. w dniu 24 czerwca 2013 r. nie miał ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i nie spełniał warunków wymaganych do uzyskania powyższego świadczenia określonych w treści art. 57 i 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Zmarłemu w myśl obowiązujących przepisów ze względu na wiek nie przysługiwało także prawo do emerytury. Stwierdził także, że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania całkowitej niezdolności do pracy, tj. od dnia 18 października 2002 r. do dnia 17 października 2012 r. udokumentowany staż pracy zmarłego zamiast wymaganych 5 lat wyniósł 3 lata, 4 miesiące i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych, a dodatkowo całkowita niezdolność do pracy powstała w okresie późniejszym niż 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. W ocenie organu rentowego, w rozpoznawanej sprawie nie znajdzie także zastosowania art. 58 ust. 3 powołanej ustawy zgodnie, z którym jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat, albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że łączny wymiar przerw w ubezpieczeniu zmarłego przekroczył 6 miesięcy. Wobec powyższego, organ rentowy na mocy zaskarżonych decyzji z dnia 8 września 2017 r., znak: (...) oraz z dnia 8 listopada 2017 r., znak: (...) odmówił wnioskodawczyni prawa do dochodzonego świadczenia (odpowiedź na odwołanie z dnia 25 listopada 2017 r. k. 13 a.s.).

W dniu 1 grudnia 2017 r. wnioskodawczyni **A. A.**, działająca w imieniu małoletniego syna W. T., złożyła oddzielne odwołanie od decyzji z dnia 8 listopada 2017 r., znak: (...), którego treść była analogiczna do treści zawartej w odwołaniu złożonym przez nią od decyzji z dnia 8 września 2017 r., znak: (...). Powyższa sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 1642/17. W odpowiedzi na powyższe odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. oraz o łączne rozpoznanie i rozstrzygnięcie niniejszej sprawy ze sprawą o sygn. akt VII U 1642/17 na podstawie art. 219 k.p.c. (odwołanie z dnia 1 grudnia 2017 r. k. 2-8, pismo procesowe organu rentowego z dnia 12 grudnia 2017 r. k. 9 – akta sprawy o sygn. VII U 1642/17).

Zarządzeniem z dnia 10 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie na podstawie art. 219 k.p.c. połączył niniejszą sprawę ze sprawą o sygn. akt VII U 1642/17 celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod wspólną sygn. akt VII U 1553/17 (zarządzenie z dnia 10 stycznia 2018 r. k.11 – akta sprawy o sygn. VII U 1642/17).

Na rozprawie w dniu 15 stycznia 2018 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe. Pełnomocnik odwołującej oświadczył, że popiera odwołania od decyzji z dnia 8 września 2017 r., znak: (...) oraz z dnia 8 listopada 2017 r., znak: (...), wnosząc jednocześnie o zasądzenie na swoją rzecz od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Z kolei pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołań na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c., podnosząc argumentację zawartą w treści zaskarżonych decyzji (protokół rozprawy z dnia 15 stycznia 2018 r. k. 33-34 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni A. A., urodzona w dniu (...), w dniu 8 czerwca 2017 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o przyznanie dla jej małoletniego syna W. T., urodzonego w dniu (...) prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu 24 czerwca 2013 r. mężu i ojcu G. T.. Do wniosku dołączyła odpis skrócony aktu urodzenia syna W. T. oraz odpis skrócony aktu zgonu męża G. T., jak również informację dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych zmarłego wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek z dnia 8 czerwca 2017 r. k. 1-7, informacja dotycząca okresów składkowych i nieskładkowych wraz z załącznikami k. 8-27, odpis skrócony aktu zgonu k. 28, odpis skrócony aktu urodzenia k. 29 a.r.).

G. T. w okresie od dnia 1 października 2001 r. do dnia 20 czerwca 2007 r. był studentem niestacjonarnych, jednolitych studiów magisterskich na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...). W dniu 20 czerwca 2007 r. ubezpieczony złożył z wynikiem dobrym egzamin magisterski, uzyskując tytuł zawodowy magistra. Po ukończeniu

studiów magisterskich, G. T. w okresie od dnia 1 października 2007 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. był uczestnikiem Niestacjonarnych Studiów Doktoranckich na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...). Decyzją Kierownika Studiów Doktoranckich z dnia 31 grudnia 2011 r., G. T. został skreślony z listy uczestników studiów doktoranckich z powodu nie zaliczenia IV roku studiów (wypis z indeksu doktoranta k. 7, decyzja z dnia 31 grudnia 2011 r. k. 8, zaświadczenie z dnia 2 października 2017 r. k. 9 a.s., zaświadczenie o ukończeniu studiów wyższych k. 12 a.r.).

W okresie od dnia 19 kwietnia 2004 r. do dnia 14 lipca 2004 r. ubezpieczony G. T. zatrudniony był na podstawie umowy zlecenia w Banku (...) S.A. z siedzibą w W.. Następnie w okresie od dnia 1 sierpnia 2004 r. do dnia 31 grudnia 2004 r. ubezpieczony świadczył pracę na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku Asystenta w Dziale Windykacji Sądowej. Powyższy stosunek pracy został rozwiązany z upływem czasu na jaki został zawarty, tj. zgodnie z art. 30 § 1 pkt. 4 k.p. Kolejną pracę ubezpieczony podjął w dniu 1 stycznia 2005 r. w Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na stanowisku Młodsze Inspektora Działu Windykacji. Od otrzymywanego przez niego w tym czasie wynagrodzenia za pracę były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne na podstawie deklaracji rozliczeniowych bezimiennych. W okresie od dnia 20 grudnia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 ubezpieczony był zatrudniony w firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. na stanowisku pomocnika operatora produkcji. Stosunek pracy rozwiązał się z dniem 31 grudnia 2005 r. na podstawie art. 30 § 1 pkt. 4 k.p. W okresie od dnia 1 marca 2006 r. do dnia 31 sierpnia 2006 r. ubezpieczony pracował, jako prawnik/praktykant w Kancelarii Radcy Prawnego J. S. z siedzibą w W.. Powyższe zatrudnienie było realizowane w oparciu o umowę o pracę zawartą ustnie, natomiast od otrzymywanego w tym czasie wynagrodzenia nie były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne. Następnie w okresie od dnia 1 czerwca 2007 r. do dnia 31 sierpnia 2007 r. ubezpieczony świadczył pracę na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku asystenta prawnego, a w okresie od dnia 29 października 2007 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. był zatrudniony w (...) Banków (...) z siedzibą w W. na stanowisku prawnika. Z kolei w okresie od dnia 4 maja 2009 r. do dnia 17 lipca 2009 r. G. T. wykonywał pracę na rzecz Urzędu Miasta (...) W. na stanowisku podinspektora (zaświadczenie z dnia 22 września 2004 r. k. 13, świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 2004 r. k. 14, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 15-16, świadectwo pracy z dnia 29 grudnia 2005 r. k. 17, zeznanie świadka z dnia 5 czerwca 2017 r. k. 19, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 20-21, świadectwo pracy z dnia 5 stycznia 2009 r. k. 23, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 24, wydruk wiadomości e-mail k. 39 a.r.).

W okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. G. T. odbył aplikację adwokacką w Izbie Adwokackiej w W.. Obowiązki aplikanta adwokackiego ubezpieczony wykonywał w okresie od dnia 22 czerwca 2010 r. do dnia 15 października 2012 r. na podstawie umowy o patronat zarejestrowanej przez Okręgową Radę Adwokacką w W.. Powyższa umowa o patronat została zawarta przez ubezpieczonego z adwokatem W. U., prowadzącym Kancelarię Adwokacką z siedzibą przy ul. (...) w W.. W dniu 4 grudnia 2011 r., małżonkom T. urodził się syn W. T.. W dniu 19 maja 2012 r. A. A. zakończyła urlop macierzyński i z dniem 21 maja 2012 r. powróciła do wykonywania pracy zawodowej w firmie (...) Sp. z o.o. Oddział w Polsce z siedzibą w W.. Ze względów finansowych małżonkowie podjęli decyzję o powierzeniu opieki nad małoletnim W. T., G. T. z uwagi na możliwość ustalenia z patronem elastycznego harmonogramu praktyk odbywanych w ramach aplikacji adwokackiej. Z uwagi na fakt, że większość zleczonych przez patrona prac, G. T. mógł wykonywać w domu, w godzinach od 6:00 do 15:00, to on zajmował się dzieckiem pod nieobecność swojej żony A. A.. Z kolei w wyjątkowych sytuacjach, kiedy ubezpieczony na polecenie patrona musiał udać się do Sądu, małoletnim W. T. zajmowała się wówczas jego matka J. T., która na ten dzień brała urlop w pracy. G. T. sprawował osobistą opiekę nad małoletnim W. T. w okresie od dnia 21 maja 2012 r. do dnia 30 września 2012 r. (zeznania odwołującej A. A. k. 33-34 a.s., zaświadczenie z dnia 30 stycznia 2017 r. k. 25, dzienniczek praktyk aplikanta adwokackiego Okręgowej Rady Adwokackiej w W. k. 26, oświadczenie z dnia 10 marca 2017 r. k. 27, zaświadczenie z dnia 27 września 2017 r. k. 60, oświadczenie z dnia 16 października 2017 r. k. 61 a.r.).

Organ rentowy uznał ubezpieczonemu następujące okresy składkowe, tj. od dnia 1 sierpnia 2004 r. do dnia 31 grudnia 2004 r., od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 lipca 2005 r., od dnia 20 grudnia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r., od dnia 2 stycznia 2006 r. do dnia 2 stycznia 2006 r., od dnia 1 czerwca 2007 r. do dnia 31 sierpnia 2007 r., od dnia 29 października 2007 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. oraz od dnia 4 maja 2009 r. do dnia 17 lipca 2009 r. w łącznym wymiarze 2 lat, 6 miesięcy i 9 dni oraz okresy nieskładkowe, tj. od dnia 1 października 2001 r. do dnia 31 lipca 2004 r.

(studia), od dnia 6 września 2004 r. do dnia 10 września 2004 r. (wynagrodzenie za czas choroby), od dnia 1 sierpnia 2005 r. do dnia 19 grudnia 2005 r. (studia), od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 1 stycznia 2006 r. (studia), od dnia 3 stycznia 2006 r. do dnia 30 września 2006 r. (studia), od dnia 3 lipca 2007 r. do dnia 7 lipca 2007 r., od dnia 10 lipca 2007 r. do dnia 13 lipca 2007 r., od dnia 9 sierpnia 2007 r. do dnia 31 sierpnia 2007 r. (wynagrodzenie za czas choroby) oraz od dnia 14 maja 2008 r. do dnia 16 maja 2008 r., od dnia 12 sierpnia 2008 r. do dnia 14 sierpnia 2008 r., od dnia 20 listopada 2008 r. do dnia 27 listopada 2008 r. i od dnia 18 grudnia 2008 r. do dnia 23 grudnia 2008 r. (wynagrodzenie za czas choroby) z czego uwzględniono 1/3 okresów składkowych, tj. 10 miesięcy i 3 dni, co dało ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 3 lat, 4 miesięcy i 12 dni (poświadczenia dla celów świadczeń emerytalno-rentowych k. 40-46, karta przebiegu zatrudnienia k. 50 a.r.)

Orzeczeniem z dnia 26 czerwca 2017 r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że zmarły G. T. do dnia zgonu, tj. do dnia 24 czerwca 2013 r. pozostawał całkowicie niezdolny do pracy, wskazując jednocześnie, jako datę początkową powstania całkowitej niezdolności do pracy dzień 18 października 2012 r. Powyższe orzeczenie zostało wydane na podstawie załączonej do akt organu rentowego dokumentacji medycznej, w tym kart informacyjnych z leczenia szpitalnego w okresie 2012-2013, z których wynika, że przed śmiercią ubezpieczony cierpiał na ostrą białaczkę szpikową z zajęciem ośrodkowego układu nerwowego (numer statystyczny choroby – C92). Istniejące naruszenie sprawności organizmu spowodowało o u niego całkowitą niezdolność do pracy od dnia 18 października 2012 r., tj. od daty hospitalizacji, podjęcia diagnostyki hematologicznej i leczenia indukcyjnego (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 26 czerwca 2017 r. k. 33 a.r., dokumentacja medyczna załączona do akt organu rentowego).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 8 września 2017 r., znak: (...) odmówił wnioskodawczyni A. A., działającej w imieniu małoletniego syna W. T., prawa do renty rodzinnej po zmarłym mężu i ojcu G. T.. Organ rentowy uznał, że okres ubezpieczenia wynoszący dla zmarłego co najmniej 5 lat powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed dniem zgonu lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, a zatem powinien przypadać na okres od dnia 18 października 2002 r. do dnia 17 października 2012 r. bądź na okres od dnia 24 czerwca 2003 r. do dnia 23 czerwca 2013 r. i w okresie tym zmarły nie udowodnił wymaganego 5-letniego okresu ubezpieczenia, a jedynie 3 lata, 4 miesiące i 12 dni. Ponieważ zmarły nie udowodnił wymaganego okresu ubezpieczenia, jak również niezdolność do pracy powstała po upływie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia w ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych brak było podstaw prawnych do przyznania renty rodzinnej. Podał także, że nie uwzględnił do ogólnego stażu ubezpieczeniowego zmarłego okresu jego zatrudnienia od dnia 19 kwietnia 2004 r. do dnia 14 lipca 2004 r. w Banku (...) S.A. z siedzibą w W. w oparciu o umowę zlecenia, a także okresu od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., tj. okresu odbywania aplikacji adwokackiej w Izbie Skarbowej oraz okresu od dnia 22 czerwca 2010 r. do dnia 15 października 2012 r., tj. okresu odbywania aplikacji adwokackiej w Kancelarii Adwokackiej z uwagi na fakt, iż dokumentacja ubezpieczeniowa, będąca w posiadaniu organu rentowego nie potwierdza okoliczności wykazanych w zeznaniach świadków oraz przedłożonych zaświadczeniach. Na tej podstawie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawczyni A. A. prawa do dochodzonego świadczenia (decyzja z dnia 8 września 2017 r., znak: (...), k. 51 a.r.).

W dniu 8 listopada 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał kolejną decyzję, znak: (...), uwzględniającą częściowo roszczenie wnioskodawczyni poprzez zaliczenie do stażu pracy zmarłego G. T., jako okresu nieskładkowego okresu opieki nad dzieckiem od dnia 21 maja 2012 r. do dnia 30 września 2012 r. Pomimo tego organ rentowy odmówił A. A., działającej w imieniu małoletniego syna W. T., prawa do renty rodzinnej po zmarłym mężu i ojcu G. T. z tej samej przyczyny, która została wskazana w treści decyzji z dnia 8 września 2017 r., znak: (...), a mianowicie że zmarły nie spełniał warunku posiadania pięcioletniego okresu ubezpieczenia w ciągu ostatnich dziesięciu lat przed datą zgonu, jak również w ciągu ostatnich dziesięciu lat przed datą powstania niezdolności do pracy (decyzja z dnia 8 listopada 2017 r., znak: (...), k. 64 a.r.).

Od niekorzystnych dla siebie decyzji organu rentowego z dnia 8 września 2017 r., znak: (...) oraz z dnia 8 listopada 2017 r., znak: (...), A. A., działająca w imieniu małoletniego syna W. T. złożyła odwołania do tut. Sądu, inicjując tym

samymi niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 10 października 2017 r. k. 2-5 a.s., odwołanie z dnia 1 grudnia 2017 r. k. 2-8 - akta sprawy o sygn. VII U 1642/17).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy, aktach sprawy o sygn. VII U 1642/17, jak również w aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd Okręgowy oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony sporu kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Za wiarygodne w całości, Sąd Okręgowy uznał także zeznania odwołującej A. A. (k. 33-34 a.s.) albowiem były one logiczne i spójne, a nadto zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Zaznaczenia wymaga przy tym, że stan faktyczny w niniejszej sprawie był w zasadzie bezsporny, natomiast wszelkie kwestie sporne ogniskowały się wokół oceny prawnej zasadności dochodzonego przez odwołującą świadczenia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania A. A., będącej przedstawicielem ustawowym małoletniego W. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 września 2017 r., znak: (...) oraz z dnia 8 listopada 2017 r., znak: (...) są zasadne i jako takie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1338 z późn. zm.), renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. Stosownie do treści art. 67 ust. 1 pkt. 2 tej ustawy, do renty rodzinnej uprawnione są przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, z wyłączeniem dzieci przyjętych na wychowanie i utrzymanie w ramach rodziny zastępczej lub rodzinnego domu dziecka, spełniający warunki określone w art. 68-71. Przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy (art. 65 ust. 2).

Stosownie zaś do treści art. 67 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS do renty rodzinnej uprawnieni są członkowie rodziny spełniający warunki określone w art. 68-71, tj. małżonek (wdowa i wdowiec). Zgodnie natomiast z art. 70 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wdowa ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli w chwili śmierci męża osiągnęła wiek 50 lat lub była niezdolna do pracy albo wychowuje co najmniej jedno z dzieci, wnuków lub rodzeństwa uprawnione do renty rodzinnej po zmarłym mężu, które nie osiągnęło 16 lat, a jeżeli kształci się w szkole - 18 lat życia, lub jeżeli sprawuje pieczę nad dzieckiem całkowicie niezdolnym do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolnym do pracy, uprawnionym do renty rodzinnej. Wskazać również należy, że zgodnie z treścią art. 65 renta rodzinna jest uzależniona od tego, czy zmarły członek rodziny spełniał warunki wymagane do nabycia prawa do renty lub emerytury. Stanowi więc pochodną emerytury, bądź renty z tytułu niezdolności do pracy zmarłego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2000 r., II UKN 321/99, oraz wyroku z dnia 24 stycznia 2001 r., II UKN 122/00).

Bezspornym w niniejszej sprawie pozostaje fakt, że zmarły G. T. nie miał w chwili śmierci ustalonego prawa do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Ponadto z uwagi na wiek nie spełniał jeszcze warunków do nabycia prawa do emerytury. Sąd Okręgowy w toku prowadzonego w sprawie postępowania badał natomiast, czy zmarły G. T. spełniał wszystkie warunki niezbędne do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. G. T. spełnił jedynie warunek dotyczący niezdolności do pracy, albowiem zgodnie z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 26 czerwca 2017 r. uznany został za całkowicie niezdolnego do pracy od dnia 18 października 2012 r., tj. od daty hospitalizacji, podjęcia diagnostyki hematologicznej i leczenia indukcyjnego w związku z rozpoznaną ostrą białaczką szpikową. Niewątpliwie jednak przy tak ustalonej dacie niezdolności do pracy nie spełnił on warunków stażowych do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. warunku wykazania wymaganego 5-letniego okresu

składkowego i nieskładkowego w ostatnim 10-leciu przed powstaniem niezdolności do pracy, jak również w ostatnim 10-leciu przed datą zgonu.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust. 2 art. 57).

Stosownie zaś do treści art. 58 powołanej ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt. 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat, 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat, 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat, 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat, 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt. 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej. Wreszcie zgodnie z ust. 3 powołanego ostatnio przepisu, jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe.

Z uwagi zatem na fakt, że zmarły G. T. nie miał ustalonego prawa do renty ani nie legitymował się wymaganym w jego przypadku (ze względu na wiek w dacie powstania niezdolności do pracy) okresem składkowym i nieskładkowym zatem jego ewentualne prawo do renty musiało być oceniane na podstawie powołanego art. 58 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W tej sytuacji kwestią zasadniczą było rozstrzygnięcie, czy okoliczność, że zmarły został zgłoszony do ubezpieczenia jeszcze w czasie nauki w szkole wyższej powinna skutkować uznaniem, że od tego momentu powinien pozostawać w ubezpieczeniu stale albo z przerwami, które nie przekraczają 6 miesięcy. W treści zaskarżonych decyzji, jak również w odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazywał bowiem, że łączny wymiar przerw w ubezpieczeniu zmarłego przekroczył 6 miesięcy, co z kolei przesądza o braku spełnienia przez niego przesłanek określonych w treści art. 58 ust. 3 powołanej ustawy. Wobec powyższego, organ rentowy na mocy zaskarżonych decyzji z dnia 8 września 2017 r., znak: (...) oraz z dnia 8 listopada 2017 r., znak: (...) odmówił wnioskodawczyni prawa do dochodzonego świadczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego taki wniosek w świetle brzmienia art. 58 ust. 3 nie jest jednak uprawniony. Powołany przepis stanowi wyjątek ustanowiony dla osób, które stały się niezdolne do pracy w młodym wieku, wkrótce po zgłoszeniu do ubezpieczenia i dlatego nie zdążyły jeszcze osiągnąć wymaganego dla nabycia prawa do renty stażu ubezpieczeniowego. Zgodnie z jego literalnym brzmieniem, jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe. Przepis ten ustala zatem po pierwsze alternatywne dla wskazanych w ust. 1 wymogi w zakresie posiadanych okresów ubezpieczenia. Powyższe oznacza, że dla nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy ubezpieczony ma wykazać, że skoro nie spełnia warunków z ust. 1, to spełnia warunki z ust. 3. Po drugie przepis ten przewiduje

alternatywę w zakresie momentu początkowego ubezpieczenia przy czym dalsze warunki, które należy spełnić są już takie same w obu przypadkach.

G. T. nie został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat, a zatem w jego przypadku należało ustalić, czy został zgłoszony do ubezpieczenia w ciągu 6 miesięcy od ukończenia nauki w szkole wyższej, co nastąpiło, albowiem pomiędzy ukończeniem nauki (20 czerwca 2007 r.) a zgłoszeniem do ubezpieczenia (29 października 2007 r.) nie upłynęło 6 miesięcy. Przerwy dzielące ten okres ubezpieczenia i kolejne (okresy składkowe przypadały: 29 październik 2007 r. – 31 grudnia 2008 r., 4 maja 2009 r. – 17 lipca 2009 r., okresy nieskładkowe przypadały: 1 stycznia 2009 r. – 3 maja 2009 r., 18 lipca 2009 r. – 31 grudnia 2011 r. studia doktoranckie stanowiły okres nieskładkowy zgodnie z art. 7 pkt. 9a powołanej ustawy, 21 maja 2012 r. do dnia 18 października 2012 r. okres sprawowania opieki nad synem) też były krótsze niż 6 miesięcy. Z kolei sama niezdolność do pracy powstała w czasie kolejnej przerwy ale też trwającej krócej niż 6 miesięcy (zakończenie odbywania praktyk w ramach aplikacji adwokackiej – 15 października 2012 r., powstanie niezdolności do pracy 18 października 2012 r.). Okoliczność, że niezdolność do pracy powstała w czasie kolejnej przerwy nie stanowi przy tym przeszkody dla przyznania prawa do renty, gdyż jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 września 2005 r. (I UK 30/05) warunki określone w art. 58 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych spełnia osoba zgłoszona do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat lub w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki, posiadająca okres składkowy i nieskładkowy krótszy od wymaganego, jeżeli stała się niezdolna do pracy w czasie trwania tego okresu, a także po jego ustaniu, jednak nie później niż w ciągu 6 miesięcy. Jednocześnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych bezpodstawnie odmówił uwzględnienia do stażu pracy zmarłego okresu odbywania przez niego aplikacji adwokackiej w Kancelarii Adwokackiej, tj. okresu od dnia 22 czerwca 2010 r. do dnia 15 października 2012 r. Należy mieć bowiem na względzie, iż w rzeczywistości umowa o patronat, łącząca strony była w istocie umową o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu. Niewątpliwie bowiem wykonywanie czynności aplikanckich, które polegają m.in. na świadczeniu pomocy prawnej, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed sądami i urzędami w imieniu i na rzecz konkretnych kancelarii prawnych są czynnościami realizowanymi w ramach umowy starannego działania. Zakres powyższej umowy określa Regulamin aplikacji adwokackiej wprowadzony stosowną uchwałą Naczelnej Rady Adwokackiej w W., przez co nie może być ona wykonywana przez inne osoby niż te, które zostały wskazane w jej treści. Nie bez znaczenia dla określenia woli stron jest w tym zakresie również i fakt, że strony omawianej umowy o patronat, która w rzeczywistości jest umową o świadczenie usług są profesjonalistami, a więc podmiotami doskonale obeznanymi z przepisami prawa, przez co z pewnością miały pełną świadomość, co do charakteru prawnego zawieranej umowy. Z kolei umowa o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu łączy się z obowiązkiem odprowadzania składek emerytalnych i rentowych, a więc wliczana jest do stażu ubezpieczeniowego, jako okres składkowy według ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a zatem ma wpływ zarówno na ustalenie prawa do otrzymywania renty, czy emerytury, jak również na wysokość tych świadczeń. Na marginesie wskazać także należy, że aplikant prawniczy, który wykonuje na rzecz kancelarii prawnej określone czynności, mając przy tym podpisaną umowę o praktykę bądź patronat, może zarejestrować się w Urzędzie Pracy w charakterze osoby bezrobotnej, uzyskując taki status z prawem do pobierania zasiłku dla bezrobotnych, który to okres jest z kolei uznawany za okres składkowy w rozumieniu art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Z tych wszystkich względów okres odbywania przez G. T. aplikacji adwokackiej w Kancelarii Adwokackiej w ramach umowy o patronat powinien być wliczony do jego ogólnego stażu pracy, którego wymiar ma wpływ na kwestię związaną z ustalaniem uprawnień do konkretnych świadczeń emerytalno-rentowych.

W tej sytuacji uznać zatem należało, że G. T. w dacie powstania niezdolności do pracy, czyli w dniu 18 października 2012 r. spełniał przesłanki warunkujące prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. W wyroku z dnia 20 września 2005 r. (II UK 30/05) Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, że warunki określone w art. 58 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych spełnia osoba zgłoszona do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat lub w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki, posiadająca okres składkowy i nieskładkowy krótszy od wymaganego, jeżeli stała się niezdolna do pracy w czasie trwania tego okresu, a także po jego ustaniu, jednak nie później niż w ciągu 6 miesięcy. Sąd Najwyższy podkreślił, że chodzi tu o sytuacje, w których objęcie ubezpieczeniem

nastąpiło bezpośrednio po tym, gdy zaistniała taka możliwość (w przypadku osoby, która nie pobierała nauki, przed ukończeniem 18 lat, a w przypadku osoby uczącej się - po ukończeniu szkoły) i z powodu powstania niezdolności do pracy ubezpieczenie nie mogło być kontynuowane. Zakłada się tu, że zamiarem ubezpieczonego było kontynuowanie ubezpieczenia lecz w trakcie jego trwania wystąpiło ryzyko ubezpieczeniowe - powstanie niezdolności do pracy. Wynika to ze sformułowania - do dnia powstania niezdolności do pracy miał okresy składkowe i nieskładkowe, co sugeruje, że okres składkowy lub nieskładkowy musi trwać do dnia powstania niezdolności do pracy. W dalszej części przepisu zawarte jest zastrzeżenie, że okresy te muszą trwać nieprzerwanie lub z krótkimi przerwami (do 6 miesięcy). Dopuszcza się zatem przerwy w ubezpieczeniu, które mogą być potrzebne na poszukiwanie pracy lub rozpoczęcie innej działalności. Problem występuje wówczas, gdy ubezpieczenie zostało przerwane, a ryzyko ubezpieczeniowe powstało w czasie tej przerwy. Skoro zatem przepis przewiduje możliwość przerywania okresu ubezpieczenia, a dopuszczalne przerwy nie są przeszkodą do uznania za wystarczający okresu składkowego i nieskładkowego krótszego od wymaganego, należy przyjąć, że jego dyspozycja obejmuje również sytuację, w której ubezpieczony stanie się niezdolny do pracy w czasie takiej przerwy. W związku z tym warunki wymagane do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy spełnia osoba zgłoszona do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat lub w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki, posiadająca okres składkowy i nieskładkowy krótszy od wymaganego, jeżeli stała się niezdolna do pracy w czasie trwania tego okresu, a także po jego ustaniu jednak nie później niż w ciągu 6 miesięcy. Okres 6 miesięcy od ustania okresu składkowego lub nieskładkowego należy traktować jako przerwę w ubezpieczeniu. Powstanie niezdolności do pracy po upływie dłuższego niż 6 miesięcy czasu nie daje uprawnień wynikających z omawianego przepisu nawet wówczas, gdy nastąpiło przed upływem 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia.

Rację ma także skarżąca twierdząc, że zaskarżona decyzja organu rentowego została wydana na podstawie błędnej interpretacji przepisów prawa materialnego, tj. art. 58 ust. 3 ustawy emerytalnej poprzez przyjęcie, że zapis „warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe” oznacza, że okres 6 miesięcy stanowi łączny wymiar przerw, jaki nie może być przekroczony pomiędzy poszczególnymi okresami składkowymi i nieskładkowymi aż do momentu powstania niezdolności do pracy podczas, gdy z prawidłowej interpretacji tego przepisu wynika, że okresy przerw pomiędzy okresami składkowymi i nieskładkowymi nie podlegają sumowaniu i warunek nieprzekroczenia 6 miesięcy dotyczy niezależnie każdej przerwy bez względu na okres trwania pozostałych. W tym zakresie tak daleko idącą wykładnię omawianej regulacji, zaprezentowaną przez organ rentowy należy uznać za nieuprawnioną. Trzeba bowiem wskazać, że dla prawidłowego odczytania treści danej normy prawnej (w tym przypadku art. 58 ust. 3 ustawy emerytalnej) konieczne jest uwzględnienie także wykładni celowościowej w celu potwierdzenia wyników wykładni językowej. Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że gdyby zamiarem ustawodawcy było przyjęcie, że przerwy pomiędzy poszczególnymi okresami składkowymi i nieskładkowymi występujące do momentu powstania u ubezpieczonego niezdolności do pracy nie mogą łącznie przekroczyć okresu 6 miesięcy, to dałby on temu wyraz poprzez odpowiednią konstrukcję tej normy prawnej, wskazując wprost, że warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi łącznie 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe. Z tego też względu - w ocenie Sądu Okręgowego - nie można uznać, że literalna wykładnia przepisu art. 58 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS nakazuje sumować okres wszystkich przerw, występujących pomiędzy poszczególnymi okresami składkowymi i nieskładkowymi aż do momentu powstania u ubezpieczonego niezdolności do pracy z zaznaczeniem, że łącznie nie mogą one przekroczyć 6 miesięcy. Wobec powyższego wydanie przedmiotowych decyzji wynikało jedynie z błędnej interpretacji przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 58 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w oparciu, o którą organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do dochodzonego świadczenia, a która jednocześnie nie znalazła oparcia w zaprezentowanym powyżej orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 8 września 2017 r., znak: (...) oraz z dnia 8 listopada 2017 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał prawo do renty rodzinnej po zmarłym G. T. w dniu 24 czerwca 2013 r., dla małoletniego W. T., o czym orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd Okręgowy rozstrzygnął w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), zmienionego następnie rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1667), zasądając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującej się A. A. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)